

Rane na djetetovoj duši

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U posljednjim smo katehezama govorili o obitelji koja proživljava krhkost ljudskog stanja, siromaštvo, bolest i smrt. Danas ćemo pak razmišljati o ranama koje se otvaraju u suživotu u obitelji. Kada se, naime, u samoj obitelji, čini zlo. To je nešto najgore!

Znamo dobro da u životu svake obitelji postoje trenuci u kojima intimnost najdražih biva povrijeđena ponašanjem njezinih članova. Riječi i djela (i propusti!), namjesto da izraze ljubav, uskraćuju je ili, što je još gore, umrtvljuju je. Kada se te rane, koje još uvijek mogu zacijeliti, zanemari, postaju još teže: pretvaraju se u nadutost, neprijateljstvo, prezir. I tada one mogu postati duboke rane, koje unose razdor između muža i žene, i navode osobu tražiti negdje drugdje razumijevanje, podršku i utjehu. No, često ti "oslonci" ne misle na dobro obitelji!

Nestankom bračne ljubavi raste ozlojeđenost u odnosima. I često se taj raspad "prelama" na djeci.

Na djeci, dakle. Zato se želim kratko na tome zadržati. Unatoč našoj naizgled razvijenoj osjetljivosti, i svim našim profinjenim psihološkim analizama, pitam se jesmo li postali neosjetljivi također na rane koje djeca nose na svojoj duši. Što se više ljubav pokušava nadomjestiti darovima i grickalicama, to se više gubi osjećaj za - najbolnije i najdublje rane - duše. Mnogo se govori o problemima u ponašanju, mentalnom zdravlju, dobrobiti djeteta, anksioznosti kod roditelja i djece... No znamo li još uvijek što je rana na duši?

Osjećamo li teret teškog bremena koje počiva na duši djeteta, u obitelji u kojoj jedni s drugima loše postupaju i jedni drugima čine zlo, sve do prekidanja bračne vjernosti? Koju težinu u našim odlukama – lošim odlukama, na primjer – imaju duše djece? Kada odrasli izgube glavu, kada svatko misli samo na sebe, kada tata i mama jedno drugom čine zlo, djetetova duša jako pati, obuzima je očaj. To su rane koje ostavljaju trag za cijeli život.

U obitelji, sve je međusobno povezano: kada je njezina duša ranjena u nekom svom dijelu, to se prenosi na sve. A kada muškarac i žena, koji su se obvezali biti "jedno tijelo" i činiti jednu obitelj, opsesivno misle na vlastite potrebe za slobodom i zadovoljstvom, to izobličene duboko pogađa srca i živote djece. Mnogo puta djeca se sakrivaju i plaču da ih nitko ne vidi... Moramo to dobro shvatiti. Muž i žena su jedno tijelo. Ali njihova bića su tijelo njihova tijela. Ako mislimo na oštrinu kojom Isus opominje odrasle da ne sablažnjavaju malene - čuli smo ulomak iz Evanđelje - (usp. Mt 18,6), možemo bolje razumjeti i njegovu riječ o ozbiljnoj odgovornosti očuvanja bračne veze koja je u ishodištu ljudske obitelji (usp. Mt 19,6-9). Kada su muškarac i

žena postali jedno tijelo, sve rane i sva napuštanja tate i mame utječu na živo tijelo djece.

Istina je, s druge strane, da postoje slučajevi u kojima je rastava neizbježna. Ponekad može postati čak i moralno nužna, kada je potrebno slabijeg bračnog druga ili malu djecu sačuvati od težih rana uzrokovanih arogancijom i nasiljem, ponižavanjem i izrabljivanjem, zastranjivanjem i ravnodušnošću.

Postoje, hvala Bogu, oni koji, nošeni vjerom i ljubavlju prema djeci, svjedoče svoju vjernost vezi u koju su vjerovali, ma koliko se činilo nemogućim odjelotvoriti je u vlastitom životu. Ne osjećaju, međutim, svi rastavljeni taj poziv. Ne prepoznaje svatko, u samoći, Gospodinov poziv upućen njima. Oko nas nalazimo razne obitelji u takozvanim neredovitim situacijama - ne volim tu riječ - i postavljamo si mnoga pitanja: kako im pomoći? Kako ih pratiti da djeca ne postanu taoci tate ili mame?

Molimo od Gospodina veliku vjeru, da gledamo stvarnost Božjim očima; i veliku ljubav, da pristupamo ljudima njegovim milosrdnim srcem.